

νέα ζύλα εἰς τὴν πυρὰν καὶ ἀρχεται παρασκευάζων καφέ, πολλάκις προσφέρων τὴν πίπαν του εἰς τὸν ξένον. Ἡ σύζυγος ἢ αἱ σύζυγοι αὐτοῦ, ἀφοῦ ἀπλώσωσι ψιάθας διὰ νὰ καθήσῃ ὁ ξένος ἀποσύρονται εἰς τὸ μέρος τῆς σκηνῆς τὸ προωρισμένον εἰς αὐτάς καὶ παρασκευάζουσι τὸ γεῦμα ἢ δεῖπνον, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κύριος τῆς σκηνῆς φλυαρεῖ μετὰ τοῦ ξένου του, συνήθως περὶ τῶν ποιμνίων, ἵππων κτλ. διότι ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν συνήθη αὐτῶν ἀσχολίαν. Ὅταν ὁ καφὲς παρασκευασθῇ ὁ κύριος πληροὶ ἐνὸς ἐκάστου τὴν κύαθον, λαμβάνων αὐτὸς τελευταῖος. Ἀμα ὡς ἐτοιμασθῇ τὸ ἀριστον, τὸ ὁποῖον συνήθως συνίσταται ἐξ ἐνὸς μεγάλου ζυλίνου κἀδου ἐκ γάλακτος καμήλου, αἰγὸς ἢ προβάτου, βεβρασμένου σίτου, ζωμοῦ ἐξ ὀσπρίων ἢ ἀναλελυμένου βουτύρου πρὸς ἐμβάπτισιν τοῦ ἀρτοῦ ἐν αὐτῷ, ὁ κύριος χύνει ὕδωρ εἰς τοὺς ξένους του οἷτινες πλύνουσι τὰς δεξιὰς χειρὰς τῶν. Τελειωθείσης τῆς πλύσεως, ἕκαστος ἀρχίζει· ὁ κύριος ἀποσύρεται, μὴ τρώγων μετὰ τῶν ξένων του, ἀλλὰ παροτρύνων αὐτοὺς διὰ τῆς φράσεως «φάγετέ τα ὅλα». Τελειωθέντος τοῦ γεύματος, ὁ κύριος τῆς σκηνῆς πάλιν χύνει ὕδωρ ἐπὶ τῶν χειρῶν τῶν, καὶ ἔπειτα τρώγει αὐτὸς ὅ,τι ἀπομείνῃ.

ΜΑΧΑΙΡΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΟΝΙΑ

Πολλάκις γελῶμεν με τοὺς οὐδόλως ποιοῦντας χρῆσιν ἀγροίκους τῶν περόνιων καὶ ὅπως πρὸ 300 ἐτῶν τὰ περόνια δὲν ἦσαν γινώστα διότι μόνον μαχαίριων ἐγένετο χρῆσις δι' ὧν ἐκόπτετο εἰς μικρὰ τεμάχια τὰ κρέας τὸ ὁποῖον διὰ τῶν χειρῶν ἐφέρετο εἰς τὸ στόμα. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἰαπωνίας, ἐνεστώτως, τὰ ποτήρια δι' ὧν πίνει τις, τὰ κοχλιάρια καὶ τὰ περόνια εἰσὶ σπάνια καὶ εἰς πολλὰ πανδοχεῖα ἐν πολλαῖς χώραις, ἰδίως τῆς Γαλλίας, μάχαιραι οὐδόλως τίθενται ἐπὶ τῆς τραπέζης διότι ὑποτίθεται ὅτι ἕκαστος ἔχει ἰδίαν αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδεὶς θέλει πλέον νὰ τρώγῃ χωρὶς περόνιον, οἱ ξενοδόχοι εἰσὶν ὑπόχρεοι νὰ παρέχωσι ταῦτα ὁμοῦ μετὰ πινακίων καὶ κοχλιαρίων.

Οὐδεὶς τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας εἶχε περόνια μέχρι τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ Η'. πάντες ἀνωτέρας καὶ κατωτέρας περιοπῆς, μετεχειρίζοντο τοὺς δακτύλους των. Ἐντεῦθεν ὑπῆρχεν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς αὐλῆς πρόσωπον ἔχον τὸ καθήκον, μετ' ἄλλων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ, νὰ παρίσταται εἰς τὰ συμπόσια μετὰ λεκάνας, ὕδωρ καὶ μάκτρα· τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐπέβηκε καὶ ἀφοῦ τὰ περόνια ἦλθον εἰς ἐνέργειαν. Κατὰ τὴν ἱστορίαν, ὅταν Ἰάκωβος ὁ Α' εἶχε ποτὲ εἰς γεῦμα τὸν πρέσβυν τῆς Ἰαπωνίας, ὀλίγον μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ ἀνάβασιν, καὶ αὐτῶν μεγαλειότητες ἐπλύνον τὰς χειρὰς μετ' ὕδωρ ἐκ τοῦ αὐτοῦ θεράποντος· ἀλλὰ τὰ μάκτρα ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν βασιλέα ὑπὸ τοῦ λόρδου Νουαμβράκος, καὶ εἰς τὴν βασίλισσαν ὑπὸ τοῦ λόρδου Ναυάρ-

χου». Τὸ πρῶτον βασιλικὸν πρόσωπον ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ὁποῖον ἔλαβε περόνιον ἦτον ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ'· ἀλλὰ καίτοι διάφορα ἐδωρήθησαν εἰς αὐτὴν εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν μετεχειρίσθῃ αὐτὰ ἐν συνήθεσι περιστάσεσιν. Περόνια μόνον μετεχειρίζοντο αἱ ἀνώτεραι τάξεις κατὰ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος. Περὶ τοὺς χρόνους τῆς ἐπαναστάσεως, 1688, ὀλίγοι ἄγγλοι εὐγενεῖς δὲν εἶχον πλείονερ τῶν 12 ἀργυρῶν περόνιων, καὶ ὀλίγα σιδηρὰ ἢ χαλύβδινα. Ἐπὶ τέλους, πρὸς γενικὴν χρῆσιν, περόνια ἐκ χαλύβος ἐγένοντο ἀντικείμενον χειροτεχνίας ἐν Σχέφειλδ. Μέχρι τῆς 18ης ἐκατονταετηρίδος περόνια τῆς τραπέζης ἴσως δὲ καὶ μαχαίρια ἦσαν τόσο ὀλίγα εἰς τὰ πανδοχεῖα τῆς ἐξοχῆς ἐν Σκωτίᾳ, ὥστε ἦτο συνήθεια εἰς τοὺς περιηγουμένους εὐγενεῖς νὰ φέρωσι μεθ' ἐαυτῶν μαχαίρια καὶ τὰ περόνια ἐν κιβωτίοις.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΑΦΓΑΝΩΝ

Ἐκ τῶν φοβερῶν καταστροφῶν τὰς ὁποίας ὑπέστηστησαν οἱ Ἀγγλοι ἐν Ἀφγανιστάν, δύναται τις νὰ ὀρίσῃ τὸν χαρακτῆρα τῶν Ἀφγανῶν διὰ μιᾶς λέξεως, π ρ ο ὀ τ ι κ ὅ ν. Ἐν ἔτει 1841 καὶ 1842, οἱ Ἀγγλοι εἶχον εὐρεῖαν εὐκαιρίαν νὰ ἐξοικειωθῶσι πρὸς τὴν φύσιν τῶν ἡμιβαρβάρων ἐκείνων φυλῶν. Ὁ Ἀφγανὸς ἔχει ἐξωτερικὸν δεικνύον ἀφέλειαν καὶ φιλοξενίαν διὰ τούτου δὲ καὶ ὁ μᾶλλον ὀξυδερκὴς ξένος ἀπατάται. Κατὰ τὴν μορφήν οἱ Ἀφγανοὶ ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ Γύφτους. Πρὸς τοὺς ξένους οἱ Ἀφγανοὶ τηροῦσιν ἀγέρωχον συμπεριφορὰν, καίτοι πρὸς τὰ μέλη τῆς ἰδίας αὐτῶν φυλῆς εἰσὶ κοινωνικοί. Αἱ πολυάριθμοι αὐτῶν φυλαὶ, καίτοι ἀδιακώπως πολεμοῦσαι πρὸς ἀλλήλας, εἰσὶ πάντοτε ἐτοιμοὶ νὰ ἐνωθῶσιν εἰς ἀντίστασιν κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ. Δὲν ὑπάρχει ὅμως καὶ ὁμοιόμορφος τύπος χαρακτῆρος μεταξὺ τῶν 4,000,000 κατοίκων τοῦ Ἀφγανιστάν. Μεγά μέρος τῶν φυλῶν καὶ τῶν πολιτῶν τῆς πρωτεύουσός τοῦ Ἀφγανιστάν, δὲν ἀναγνωρίζονται παρὰ τῶν πραγματικῶν Ἀφγανῶν ὡς ἀδελφοὶ αὐτῶν. Αἱ κορυφαῖαι φυλαὶ τῶν ἀληθῶν Ἀφγανῶν εἰσὶ: οἱ Δουρράνης ἐκ τούτων κατάγονται οἱ ἡγεμόνες καὶ ἡ ἀνωτάτη τάξις· οἱ Γκιλζαῖ, οἱ ἰσχυρώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι ὁλοκλήρου τῆς φυλῆς, οἵτινες κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα εἶχον τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐν τῇ χώρᾳ, καὶ οἵτινες εἰσὶν οἱ πικρότερον πάντων κατὰ τῶν ξένων διακείμενοι, καὶ οἱ ταραξίαι Γιουζουζαῖ. Τὸ μὴ Ἀφγανικὸν στοιχεῖον τῶν κατοίκων ἀποτελεῖται ἐκ τῶν Πάθων τῶν Ταγίας ἢ Παοσιδαν, τῶν ἀρχικῶν κατοίκων τῆς χώρας, οἵτινες, καίτοι πανταχοῦ μεμιγμένοι μετὰ τῶν Ἀφγανῶν, καὶ φέροντες τὸ αὐτὸ ἔνδυμα καὶ ἔχοντες τὰ αὐτὰ ἥθη ἀμέσως διακρίνονται ἐκ τῆς Περσικῆς αὐτῶν διαλέκτου, ἐκ τῆς λευκῆς αὐτῶν χροῖας, καὶ ἐκ τῆς μᾶλλον ἡσύχου καὶ ἡττοῦ φιλοταράχου διαθέσεως. Οἱ Καζίλμπαση, οἵτινες ἔχουσι καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν περσικὴν ἀριστο-